

GOSTILNA TOMAŽ FRANČIŠKA PERGER - VIDEM

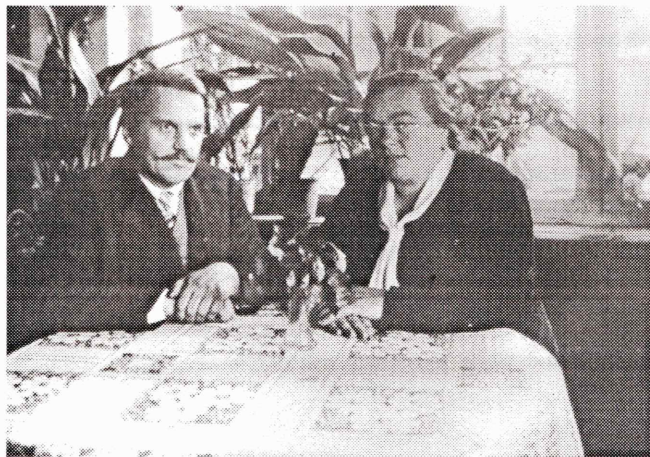
Do januarja leta 1910 je bila na trgu v Vidmu gostilna Podrepšek, gospodarila in vodila jo je Podrepškova hčerka Frančiška, ki se je tega leta poročila s Tomažem Pergerjem iz Ljutomera, v Videm pa se je priselil iz Stare Gore, kjer je imel nekaj let v najemu manjši prostor, v katerem je imel trgovino. Lastniki tega lokala so bili Domanjkovi iz Stare Gore.

Tako je po več kot sto letih zelo znana gostilna Podrepšek v Vidmu spremenila svoje ime in se je od poroke Frančiške in Tomaža imenovala "Gostilna Tomaž in Frančiška Perger". Več o zgodovini gostilne Podrepšek in njenih prednikov-lastnikov je zapisano v prispevku "Trgovina Tomaž in Frančiška Perger".

Kakor v trgovini, tako je bilo potrebno tudi v gostilni stalno paziti, da ne bi izgubili stalnih strank, ki so se zbirale ob večerih ali pa v nedeljo dopoldne, tudi ob delavnikih jih ni manjkalo. Marsikakšen kmet se je od rane maše vrnil domov šele v ponedeljek zjutraj.

Bilo je tudi precej uradnikov, ki so vsak dan prihajali

na kosila in večerje. Najeti sta morala natakarico za

Slika 11: Ker nam poročne fotografije Tomaža in Frančiške ni uspelo nikjer dobiti, smo pa na mesto nje dobili fotografijo, kjer sta prav tako sama. Že iz njune drže in pogledov se vidi, da sta zelo resna človeka, ki več ali manj mislita na posel, mnogo manj pa na druge stvari.

delo v gostilni, ker Frančiška ni zmogla vsega dela v kuhinji in še v gostilni.

Zaradi več dela v novo odprti trgovini, pa tudi v gostilni, se je povečal obisk, zaradi tega so Pergerjevi morali najeti kuharico. Imeli so srečo, saj se je v tem času iz inozemstva vrnila Marija Pišec, ki je bila nekaj časa kuharica v Avstriji v Gradcu.

Slika 12: Razen natakariče sta morala najeti tudi kuharico, ker Frančiška ni zmogla vsega dela v gostilni, obenem pa še paziti na mesnico. Tudi dela v trgovini ni rada izpustila iz oči. Sreča je bila, da se je v tem času vrnila iz Avstrije kuharica Marija Pišec, ki si je v Vidmu našla moža in se poročila. Na fotografiji je Marija v sredini, nad njo sta Francini nečakinji Marica in Sonja. Na desni Maričin mož Brence, na levi Sonjin mož.

Vzeli so jo v službo kot kuharico in pomoč v kuhinji. V veliko pomoč pa je bila tudi gospodinja Frančiška pri vzgoji njenih treh nečakinj, Zofije (Sonja), Stanke in Marice, ki so ostale pri njej, ko so njihovi starši odšli v Ameriko.

Tu v Vidmu si je Marija Pišec kmalu našla moža z dobro službo, bil je orožniški stražmojster. Hitro zatem sta se Pišec Franc in kuharica Marija poročila.

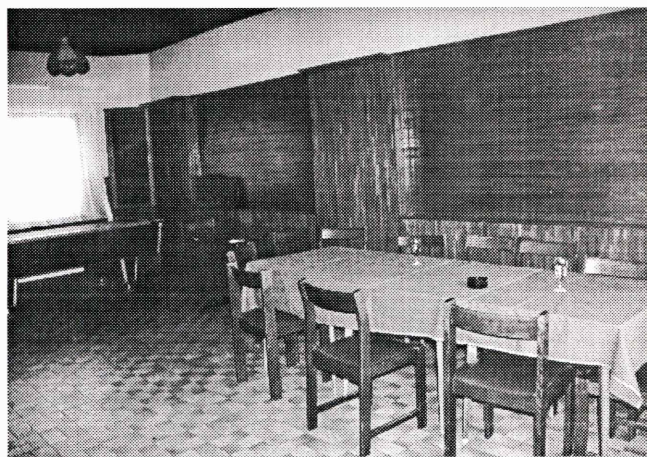
Nastal je problem za stanovanje. Da bi zadevo lahko zadovoljivo rešili, sta novoporočenca ponudila Pergerjevemu denar za gradnjo, oziroma dograditev objekta, kjer bi Marija in Franc Pišec lahko imela stanovanje, spodnje prostore bi Perger porabil kot skladiščne prostore za trgovino, ki so zelo manjkali. Zgradili so enonadstropno stavbo, ki so jo krajanji poimenovali stolpič. Starejši še živeči krajanji pravijo, da so vedno, takrat še kot otroci, opazovali lepo novo zgradbo, to še sedaj zatrjuje Drašova Anika (sedaj Lapi).

Ko so končali gradnjo, so prostor ob trgovini uporabili za skladišče, ki so ga nujno potrebovali, v nadstropju pa sta se naselila kuharica Marija in mož Franc. Gradili so po drugi svetovni vojni.

Slika 13: Zaradi pomanjkanja prostora za trgovino in stanovanje sta Tomaž in Frančiška zgradila enonadstropno stavbo, ki so jo krajanji imenovali "stolpič", ki je višji od obeh stavb na desni strani. Takoj ob stolpiču je stavba, ki sta jo zgradila takoj po poroki, da sta lahko razširila trgovino, naprej od te stavbe pa je že takrat bila zelo stara pritlična gostilna, ki jo je podedovala Frančiška. Na fotografiji je lepo razvidno, da je celoten objekt zgrajen v treh fazah.

Franca je že pred časom planirala razširitev gostinskega dela za eno ali dve sobi. To bi lahko pridobila, če bi staremu objektu v nadaljevanju iz zadnje sobe prizidali malo večjo sobo- verando, ki bi lahko služila za razne prireditve in priložnosti, kot so poroke, razna srečanja, sestanki. Zaradi vojnega časa je gradnjo prizidka-verande preložila na povojni in boljši čas. Pri tem velja omeniti, da je prostor pod verando zelo dobro izkoristila, predvidela ga je za ledenico, kjer bi v zimskem času spravljali ledene plošče. Ta led bi v poletnem času uporabljali za hlajenje mesa ter vsega drugega lahko pokvarljivega blaga.

Slika 14: Novo zgrajena veranda je imela prostor, kjer je bilo okrog petdeset do šestdeset sedežev, kar je bilo dovolj za razna srečanja in zaključene družbe.

Še pred končano gradnjo verande sta Tomaž in Frančiška razmišljala že o naslednji novogradnji. Ugotovila sta, da v Vidmu zelo manjka večja dvorana,

kjer bi se lahko prirejale razne predstave. Znano je namreč bilo, da se ljudje v tem kraju zelo navdušujejo in zelo radi sodelujejo v raznih kulturnih prireditvah, ker v tem vidijo napredek in razvoj kraja. V zimskem času bi lahko v dvorani predstavili, igre ter razne kulturne nastope in prireditve. Prav tako bi lahko v dvorani prirejali novoletne in pustne zabave.

Po dveh letih zelo zahtevnega dela so dvorano dogradili in pripravili za raznovrstne prireditve in zabave. Da sta imela prav, da sta zgradila dvorano, sta uvidela po nekaj letih. Pravita, da si Vidma sploh ne moreta predstavljati brez tega večnamenskega prostora.

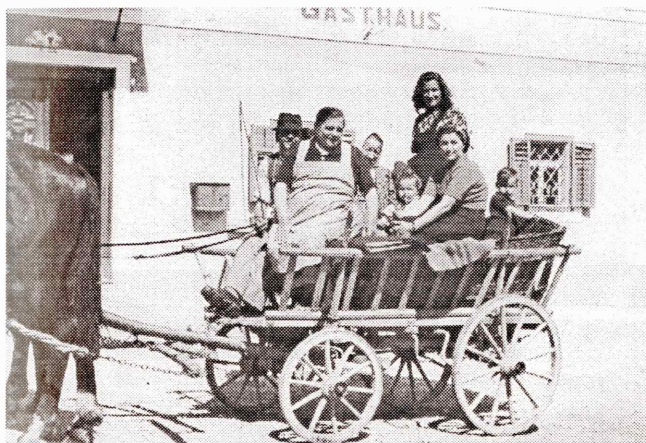
Slika 15: Dvorana v kateri so prirejali razne kulturne prireditve in nastope, namenjena je bila tudi za druge namene. V njej so imeli ponavadi novo mašniki svečana kosila. Zelo prav je prišla tudi za poroke, kjer je bilo povabljenno večje število gostov. Na fotografiji je poroka dr. Petra in Marije Sokolov.

Slika 16: Strežniki in strežnice, med njimi je tudi gospa Frančiška. Z balkona ob zadnjem delu gostilne jih opazujejo mnogi gostje. Med njimi sta tudi dr. Peter Sokolov in žena Marija.

Ker sta na raznih zabavah in tudi v gostilni prodala precejšnje količine vina, je Frančiška svetovala Tomažu, da bi kupila vinograd v bližnji okolici, v Rožiškem vrhu ali v Sovjaku.

Po krajšem poizvedovanju sta zvedela, da je v Sovjaku na prodaj viničarska hiša s kletjo, ob hiši pa precej velika parcela za nasad vinske trte. Posest je bila v Velikem Sovjaku, mejila je na župnijske gorice ter je imela zelo lepo in ugodno lego za vinograd. Stari vinogradniki iz Sovjaka pravijo, da je ta lega goric ena izmed najlepših ter da raste tu najkvalitetnejše vino. Pokojni jurjevški župnik Franc Štuhec so celo svojemu oskrbniku goric naročili, da naj za daritve pri maši hrani vino iz "srednje postati"teh goric, ki leži ob sedaj kupljenem vinogradu, ki sta ga kupila Tomaž in Frančiška. Z velikim veseljem sta se odločila za nakup, prvič, da bosta imela lasten pridelek vina za prodajo v svoji gostilni, in drugič, da bodo lahko ob nedeljah ali praznikih, šli na krajši izlet v gorice v Sovjak, kjer bodo posedeli, spili kozarček vina in si odpočili od stalnega napornega dela. Hišo in gorice sta kupila leta 1926.

Slika 17: Frančiška se je zelo rada zapeljala s konji v gorice v Sovjak. Tam si je malo pod brajdami počila ter ponovno napolnila baterije za naprej. Pri vožnji so jo spremljali nečakinji Marica in Zofika, voznik je bil Ferdinand Ferenc.

Da sta Pergerjeva lahko s trgovino, gostilno ter z vsem drugim dobro gospodarila sta morala najeti delovno silo. Imela sta po dva hlapca in dve dekli. Hlapca sta delala na polju ter pazila in oskrbovala govejo živino in konje. Ena dekla je predvsem skrbela za svinje, perutnino ter delo na vrtu, kjer je moralo biti vedno dovolj zelenjave, ki so jo rabili za gostilno.

Druga dekla (Čiričeva Angela iz Sovjaka), pa je bila za vsa ostala dela, za pomoč v kuhinji pri pripravi hrane, največ pa za pomivanje posode.

Ko je v letih po 1930 počasi ponehala svetovna kriza, ki je pestila tudi naše kraje, je promet počasi naraščal.

Vedno več gostov se je zbiralo v gostilni pri Pergerjevih, posebej ob nedeljah in praznikih. Frančiška, ki je vodila in bila prisotna v gostilni in kuhinji, je pazila tudi na trgovino. Precej dela ji je tudi povzročilo delo v klavnici, kjer je morala vedno imeti na zalogi razne vrste mesa, da je lahko postregla vsem gostom. Ni bilo lahko delo v klavnici, ko je morala klati živino, razkosovati in pripravljati meso za domačo porabo v gostilni, nekaj pa ga je tudi še prodajala v mesnici. Pri tem delu si je najela ponavadi pomožnega delavca, ki ji je pomagal, predvsem, da je čistil ter odnašal meso v mesnico ali pa v shrambo v kuhinji.

V poznih 30-tih letih so se pričeli pojavljati tudi razni turisti, ki so večkrat želeli tudi prespati, ampak v Vidmu je bilo zelo malo prostih sob za prenočevanje.

Da bi tudi to zadevo koristno izkoristila, sta Tomaž in Frančiška razmišljala, da bi zgradila nekaj sob za tujce, nekaj pa tudi kot najemna stanovanja. Da bi to uresničila, je bilo po njenem premisleku najceneje, če stari objekt, bivšo Podrepšekovo pritlično, staro stavbo-gostilno, nadzidata za eno nadstropje.

Slika 18: S povišanjem starega dela gostilne Podrepšek za eno nadstropje, je dobila stavba današnji izgled. Primerjaj fotografije št.11., fotografijo št.13, in zgornjo fotografijo, kjer je celoten objekt na eni fotografiji (zgrajen pa je bil v treh fazah).

Kakor do tedaj vse obnove ali novogradnje sta se tudi za ta projekt odločila hitro ter si v kratkem času pridobila ustrezne načrte in dovoljenja. Načrt nadzidave je predvidel, da se stara stavba poviša za eno nadstropje in to od prednjega dela stavbe do tako imenovanega, stolpiča, ki sta ga zgradila že pred leti. Tako bi celoten objekt, stavba Pergerjevih v Vidmu, dobila čisto drugačen in privlačen poslovni izgled.

Po končanih pripravah in dogovorjenih sklepih sta se Pergerjeva lotila obnove po predvidenih načrtih. Delo je zelo hitro napredovalo in po zelo kratkem času je bilo končano. Sedaj je bilo potrebno urediti in opremiti sobe za tujce. Nad vhodnimi vrati je bil postavljen majhen balkon, iz katerega je bil lep

razgled po Vidmu navzgor in navzdol. Balkon je po določenem času zelo koristno služil, kot prostor, kjer je občinski sluga vsako nedeljo po rani maši bral "oznanila". Z oznanilom so bili objavljeni vsi novo sprejeti predpisi, državni in občinski. V glavnem so s tem oznanilom bili ljudje obveščeni o vsem, kaj se dogaja v občini ter o raznih obveznostih občanov. Vsak posameznik- občan je lahko dal oznaniti razne zadeve, ki so se tikale tudi ostalih vaščanov (da kaj prodaja, kupuje ali pa kaj prepoveduje). To delo je opravljal takrat občinski sluga Šafarič iz Okoslavec. Ta način obveščanje je ostal v navadi še dolgo po drugi svetovni vojni, takrat je oznanila bral Drago Ferenc. Večkrat je bilo ob branju teh oznanil mnogo smeha.

Slika 19: Balkon nad vhodnimi vrati v Pergerjevo gostilno. Z njega je bilo povedano krajanom mnogo uradnih obvestil in raznih drugih vesti.

V gostilni so se zbirale posamezne skupine ob svojem omizju, in sicer učiteljstvo in uradništvo ter premožnejši kmetje. V počitnicah, ob praznikih so se zbirali tudi študentje, ki jih ni bilo malo, saj je občina ali fara Sv.Jurij zelo znana po pomembnih osebnostih, ki so se rodili in obiskovali šolo pri Sv.Juriju ter nato končali v raznih višjih šolah. Ti so se v počitnicah zelo radi vračali v domači kraj. Tudi kraj je velikokrat imel koristi teh študentov, saj so bili vedno med prvimi, ki so organizirali razne nastope in prireditve, večkrat celo razna predavanja. In vsi ti so se ponavadi ob večerih radi zbrali ob kozarcu rujnega sovjaškega vina.

Med drugo svetovno vojno se obisk v gostilni, kljub težkim časom, ni veliko zmanjšal. Bilo je sicer manj mladih moških, ki so bili vpoklicani v nemško vojsko, vendar promet v gostilni ni veliko upadel, saj je bilo takrat v Vidmu precej uradništva, vojaštva in drugih prehodnih gostov, tudi denarja je bilo več, čeprav je marsičesa primanjkovalo.

V gostilni je imela gospodinja "Franca" (s tem nazivom so jo imenovali in klicali domači in krajsani),

stalno zaposleno natakario Prva je bila kot natakario Tinika Kurbus iz Okoslavec. Pozneje je za točilnim pultom v gostilni delala Marija Žerdinova. V primeru večjega obiska ji je pomagala streči tudi nečakinja Marica, ki se je zelo rada vrtela med gosti. Vse niti pri vodenju in delu v gostilni pa je imela v rokah Franca.

Slika 20: Micika Žerdinova, ki je bila najeta za šiviljo pri Pergerjevih, vendar je velikokrat morala opravljati tudi druga dela. Največkrat je bila za točilnim pultom ter stregla gostom. Sama je rekla, da je bilo to delo zelo zanimivo in stalno polno presenečenj. Pogled na njeno delovno mesto nam pove, da ni imela nič "šenkanega", kakor se reče po domače.

Večkrat so si Pergerjevi in njihovi ožji prijatelji ob nedeljah popoldne privoščili krajši izlet na Staro Goro. Peljali so se z avtobusom, ki je čez nedeljo parkiral v Vidmu, vozil pa je drugače redno progo Videm-Maribor. Na Stari Gori so se ustavili v gostilni Verzel, kjer je bila poročena Franciškina sestra Marija. Bila je poročena z znanim gostilničarjem Verzelom.

Gostje so se ponavadi povzpeli na velik gaber, ki je stal pred gostilno. Na tem gabru je bila med vejami v sredina miza, okrog nje pa klopi, kjer so gostje lahko posedli, počasi srkali vino ter večkrat tudi zapeli kakšno domačo poskočno.

Proti koncu vojne so se zadeve precej izostrile, prišli ali pa so bili poslani od nemške oblasti ruski vojaki, ki so jih nazivali "kozaki". Bili so strah in trepet vsega prebivalstva v občini.

Naselili so se tudi v prostorih Pergerjevih ter večkrat zelo ostro nastopali v gostišču, kjer je bilo čedalje manj ljudi.

Tik pred koncem druge svetovne vojne so omenjeni kozaki v šolo zaprli 12 ljudi. Dne 2.aprila 1945 so zapornike postavili v vrsto ter jih z vrvjo med seboj povezali. Odgnali so jih proti Blaguškemu gozdu, kjer so jih ustrelili. Usmrtili so jih na lastno pest, brez kakršnekoli sodne obravnave in sojenja. Sami so bili sodniki in izvrševalci kazni. Mnogi starejši občani še se danes spominjajo žalostnega spreveda žrtev na

njihovi zadnji poti.

Po vseh znakih sodeč se je zelo hitro približeval konec vojne, opazili so se premiki nemške vojske proti Mariboru in naprej proti Koroški. Iz Prekmurja se je podnevi slišalo grmenje topov; v nočnem času se je tudi videlo bliskanje ob streljanju. Ljudje so postajali iz dneva v dan bolj vznemirjeni in težko so pričakovali konec vojne, še bolj miru in svobode.

V gostilni so se tudi v tem času zbirali ljudje, posamezniki so si dajali duška in postrani gledali še tistih nekaj nemških uslužbencev in njihovih pristašev, ki se še niso umaknili in odšli.

Franca se je spomnila, da se je potrebno pripraviti za osvoboditev. Pripraviti bi morali zastave, vendar je primanjkovalo blaga. Kljub vsemu ji ga je uspelo dobiti dovolj. Obe pomočnici-šivilji, ki sta bili najeti že pred leti, sta morali takoj pričeti krojiti in šivati slovenske zastave, da bi jih ob pravem času imeli pripravljene in bi lahko z njimi okrasili kraj ter na tak način počastili konec vojne, obenem pa zaželeli dobrodošlico osvoboditeljem.

Slika 21: Gospa Frančiška pri pregledu poslovnih papirjev, Rozika trgovka in gospodinjska pomočnica Školastika Kolosovski sortirata in lepita odrezke živilskih kart na karton ter jih pripravljata za obračun.

Pozneje so Pergerjevim v zahvalo in zagnanost pri delu okrog zastav posamezniki očitali, da bi bilo bolje, če ne bi nič pripravili, kakor pa, da so pripravili zastave brez pravih simbolov.

Na dan prihoda slovenske vojske v Videm ni bilo veselja in dobre volje tako kmalu konec. Vaščani so praznovali v vseh gostiščih pa tudi doma, vsi so pričakovali spremembe.

Kmalu po osvoboditvi so Pergerjeve in še nekaj drugih ljudi iz Vidma odpeljali v zapor, kjer so bili obsojeni.

Frančiška Perger je bila obsojena na 15 let izgube narodne časti, 5 let lahkega prisilnega dela in zaplembo celokupnega imetja zaradi sodelovanja z okupatorjem in zaradi tega, ker je po osvoboditvi

zatajila pred novo oblastjo pri popisu inventarja na njenem posestvu 300 litrov vina, 101 kg masti, 300 kg sladkorja in večjo količino manufakture in usnjene robe. Obsodba je bila objavljena v Vestniku, dne 21.julija 1945.

Ker je celotno premoženje Pergerjevih prešlo v državno last, je bil objekt oziroma stavba, kjer je bila gostilna, dano v upravljanje KLO Sv.Jurij ob Ščavnici. Krajevni ljudski odbor Sv.Jurij je organiziral in nadaljeval z gostinsko dejavnostjo. Nastavil je poslovodja gostišča, in sicer je bila prva poslovodkinja Zalika Nemec.

Na tem delovnem mestu jo je 4.maja 1948 zamenjal Edi Hojs, ki je bil takrat imenovan za poslovodja gostilne KLO Sv.Jurij ob Ščavnici.

Okrog leta 1963 je bila (bivša) gostilna Perger dana v upravljanje "Gostinskemu podjetju Grozd" iz Gornje Radgone. Do zamenjave upravljavca je prišlo, ker je bil Krajevni ljudski odbor Sv.Jurij ob Ščavnici ukinjen.

Gostilna pri Sv.Juriju pa je dobila naziv "Gostišče", Gostilna pri Katici v Vidmu ob Ščavnici. Za poslovodja je bila imenovana Katica Hojs iz Vidma št.22.

V septembru 1968 se je ponovno spremenil naziv gostišča, in sicer: Gostinsko podjetje Gornja Radgona, Gostišče "Center", Videm ob Ščavnici. Tega leta se je zamenjal tudi poslovodja, gostišče je prevzel poslovodja Domjan Štefan.

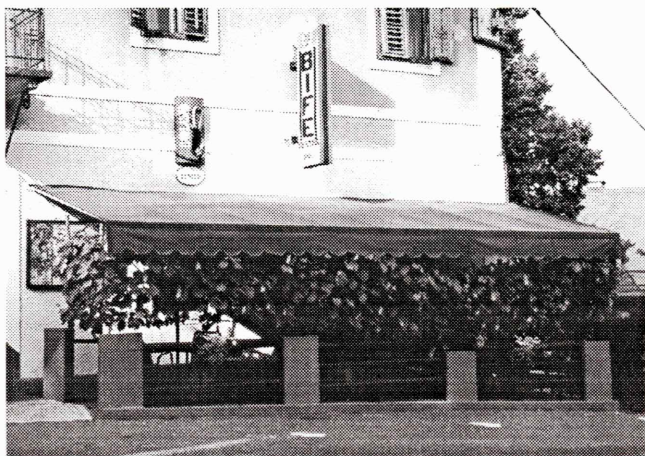
Pod njegovim vodstvom je gostišče delovalo do 16.septembra 1970, ko je za poslovodjo bila imenovana Irma Birsa. Irma je gostišče Center uspešno vodila s svojimi sodelavci. Imeli so vedno dovolj gostov, še posebej ob petkih in sobotah zvečer. V gostišču so pripravljali tudi malice za delavce in uslužbence bližnjih delavnic in ustanov.

Zaradi preselitve v drug kraj je Irma odpovedala službo in prosila na upravi podjetja za zamenjavo. Za čas poslovodja Domjana ali Birsove je gostišče Center v Vidmu dobilo dodatno ime "Texas". Kaj je bil vzrok, da so ljudje dali temu gostišču to dodatno ime, se ni dalo ugotoviti.

Irma Birsa je gostišče vodila do marca 1979, ko je bil za novega poslovodja imenovan Srečko Stolnik iz Vidma ob Ščavnici. V letih njegovega vodenja gostišča sta bili zaposleni v njem dve kuharici, in sicer: Milica Marinič iz Slaptinec in Majda Kaučič. Za točilnim pultom sta gostom stregla Srečko Stolnik in Vladka Šumak. Za čiščenje prostorov je bila za štiri ure na dan najeta Otilija Sterniša iz Sovjaka.

V gostišču so v tistem času pripravljali razne tople

jedi po naročilu ali pa narezke. Dnevno so pripravljali malice za mnoge delavce in uslužbence iz okolice. Gostišče se v času od 1945 do 1979 ni nič obnavljalo, verjetno je bilo samo enkrat beljeno. Tudi notranja oprema razen namiznih prtov ni bila zamenjana.

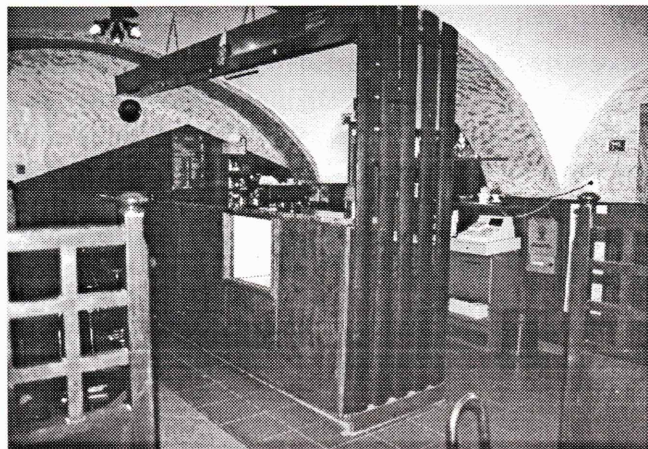
Slika 22: Bife v Vidmu ob Ščavnici je z novim najemnikom bifeja spremenilo tudi zunanji videz, saj so zunaj na pločniku uredili pokrito teraso z mizami. Tudi v notranjosti se je precej spremenilo.

V začetku leta 1989 je upravljavalec Radenska Radenci gostišče Center v Vidmu ponudila Srečku Stolniku, da vzame gostišče v najem. Sklenili so pogodbo, kjer so določili najemnino in pogoje ter pravice in dolžnosti najemnika Srečka Stolnika in najemodajalca Radenske Radenci. Z novo pogodbo je nastalo tudi drugačno notranje delovno razmerje. Obe kuharici in natararica so ostali brez službe, ker je Radenska dala gostišče v najem podjetniku, ki je moral kadrovske probleme sam reševati.

Je pa najemnik takoj v začetku leta pričel z raznimi vzdrževalnimi deli, kakor so lesena prevleka točilnega pulta. Namestili so tudi pregrade med mizami in ob pultu. Vse prostore so pobelili. Zamenjana je bila tudi steklena omara za kozarce in drugo posodo, ki se rabi v gostišču.

Do leta 1992 je bil zaposlen tudi novo najeti kuhar Rajh Marjan iz Ljutomerja. Tega leta je namreč Srečko Stolnik nehal pripravljati malice in druge jedi, ki so jih do takrat pripravljali po naročilu. Kuhinjo je Srečko zaprl zaradi konkurence in premajhnega zanimanja za naročila jedi. Zaradi ukinjenega delovnega mesta je dobil kuhar Rajh odpoved, ker ga ni več potreboval. Tako je od leta 1992 ostal v službi samo Srečko in natararica, ki je obenem bila tudi čistilka.

Druga obnova v gostišču je bila 1996. leta. Takrat so v vseh sobah zamenjali tla, položili so keramične ploščice. Obnovljen je bil tudi točilni pult in ob njem nameščena lesena pregrada. Kupljene so bile nove mize in tapcirane klopi in stoli ob mizah. Pred točilni pult so bili postavljeni barski stolčki. Obnovili in preplekali so tudi stene in oboke v gostišču.

Slika 23: Kompletna notranja prenova gostišča, soba s točilnim pultom, soba z igralnimi avtomati ter veranda, ki je bila predvidena za večje skupine gostov. Večkrat tudi za sestanke društev, ki niso imeli svojih prostorov.

Slika 24: Posebna soba z igralnimi avtomati in televizijo.

Za to obnovo je Radenska prispevala 60% stroškov (razen za stole in mize, ki ostanejo last Srečka Stolnika). Znesek je Srečko obračunal pri mesečni najemnini za lokal.

Že več kot dve leti je v "Bifeji Center" zaposlena kot natararica hčerka Nataša, ki bo verjetno nadaljevala z gostinsko dejavnostjo.

Jakob Kreft

Vir:

- Marija Brence, Maribor.
- Milica in Ciril Mikl, Maribor.
- Srečko Stolnik, Videm.
- Marija Žerdin, Čakova.
- Anton Korošak, Videm ob Ščavnici.
- Majda Slana, Bolehnečici.
- Franc in Ana Marhold, Jamna.

Foto: Marija Brence in Marija Žerdin, Čakova, Jakob Kreft.